

P. b. b.

VĚSTNÍK

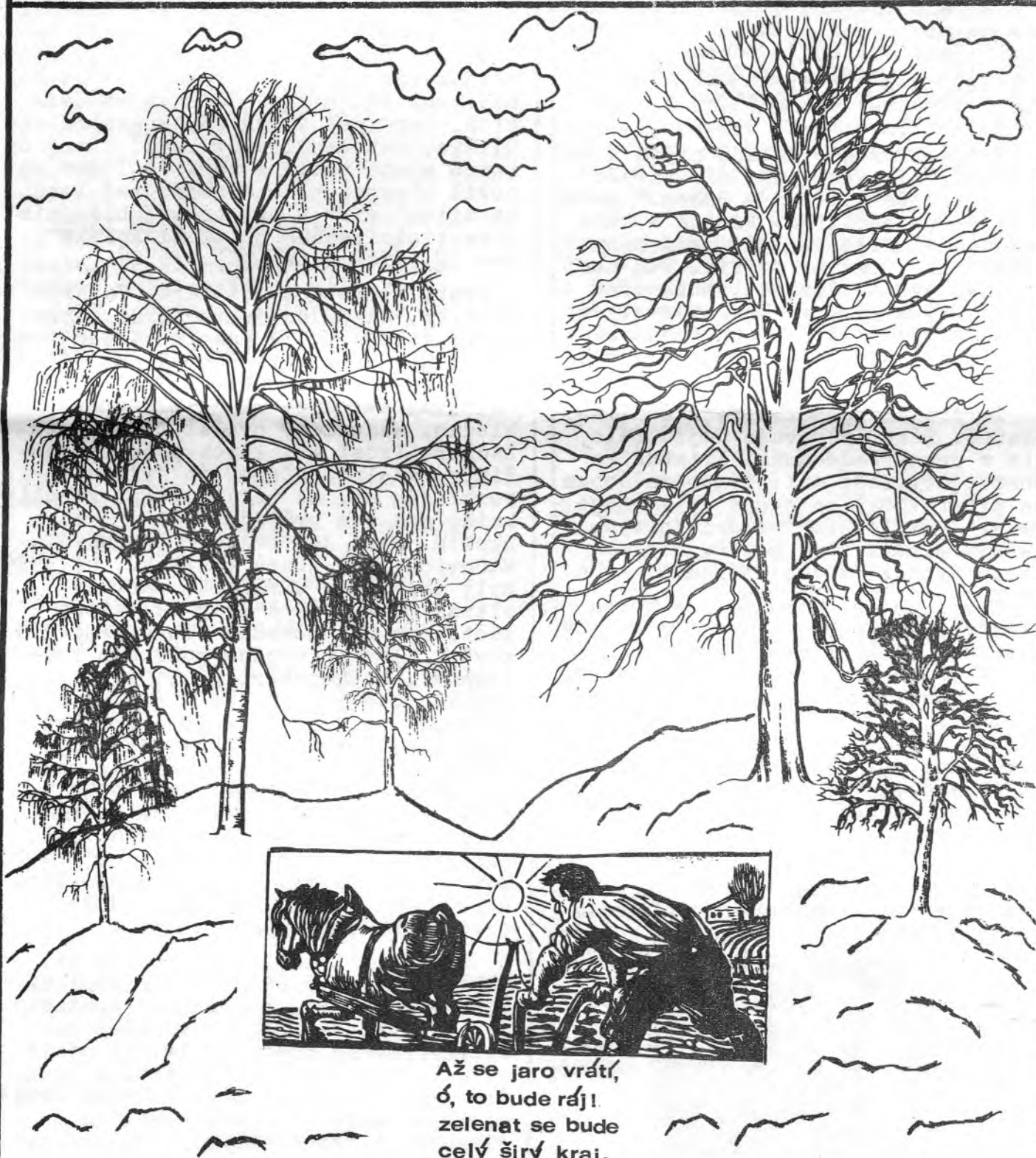
Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXIX.

Vídeň, březen 1982

Číslo 3.

Až se jaro vrátí,
ó, to bude ráj!
zelenat se bude
celý širý kraj.

V době postní a velikonoční

Po masopustních radovánkách vstupujeme vždy do vážné doby postní. Je to příprava na vzkříšení našeho Spasitele Ježíše Krista. Úvodem této doby je popeleční středa. Tímto dnem je také celá postní doba teologicky poznamenána. Základní motiv v moli je přiznání a doznání naší viny, hříchu, jakož i selhání před Bohem a lidmi. Naproti tomu základní motiv v dur je nabídka Božího milosrdenství a odpuštění. Svátý Pavel volal k mladým církevním obcím: "Prosím vás na místě Božím: Smířte se s Bohem!" Toto smíření s Bohem je předpokladem k obdržení potřebných milostí, jakož i k spokojenému a šťastnému životu.

Evangelium nás nabádá nejen k u-smíření, ale nastiňuje nám vnější znaky tohoto smíření s Bohem. V první řadě je to modlitba: Proste a bude vám dáno! Milosti Boží jsou dary. O tyto dary musíme prosit. Bůh není povinen nám je darovat. Může však dobrotivý a laskavý Otec nevyslyšet prosby svých dětí? Proto klepejme na milosrdenství Boží a prosme tak dlouho, až nás Bůh vyslyší.

Za druhé: podpořme naše modlitby postem. Půst uzdravuje nejen tělo, ale v první řadě duši. Kristus se postil čtyřicet dní. Tímto způsobem se připravoval na svoje velikonoce - na své vzkříšení. "Ne jen chlebem je živ člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích!"

Třetí bod je almužna. Je třeba vidět nejen duchovní bídu, ale i tělesnou a pomáhat dle vlastních možností všude tam, kde je naší pomoci třeba. Je to důkazem naší lásky k Bohu a bližnímu, ale i důkazem našeho přesvědčení, oddanosti a následování příkladu Ježíše Krista. Dejte a bude vám dáno! Nečekejme díku. Naše odměna je již nyní připravena u Boha.

Uvedeme-i tyto rady Evangelia v skutek, bude celý náš život prochnut vnitřní radostí a bude naším VZKŘÍŠENÍM!

J.D.

V PAPEŽOVĚ RODIŠTI A VZPOMÍNKY NA WOJTYLOVU RODINU

(Z knihy "CELÝ TVŮJ" M.Maliňského, ve které autor vzpomíná na papeže Jana Pavla II. Tuto zajímavou knihu vydala Křesťanská akademie v Římě.)

Wadowice. Na ulicích dosti silný provoz. Dominuje kostel s mohutným průčelím a cibulovitou věží nad ním. Hlavní vchod je uzavřen. Bočními dveřmi vstupují dovnitř. Slavnostně vyzdobený prostor, světlé zdi a klenba, zlaté barokní oltáře. Na křtitelnici stojí květiny. Na zdi je mosazná tabulka. Čtu: "Dne 20. června 1920 přijal zde svátý křest Karol Wojtyla, narozený 18. května 1920 ve Wadowicích, kardinál svaté římsko-katolické Církve, metropolita Krakova, který na tomto místě spolu s věřícím lidem obnovil křestní slib a poděkoval Bohu za milost víry v památném jubilejním roce tisíciletého pokřtění Polska dne 27. listopadu 1966."

Proti kostelu stojí fara. Vcházím dovnitř, klepu na dveře farní kanceláře, vstupuji. Za psacím stolem šedovlasý kněz, který právě mluví s nějakou dívkou o křtu. Pozdravím, omlouvám se. Ano, on je to, koho hledám. Wadowický prelát Dr. Edward Zacher. Prosí mě, abych počkal okamžik v jídelně. Přejdu do jídelny, rozhlížím se. Na regálu stojí několik knih, pod tím průvodce Wadowicemi a okolím. Beru jej zvědavě do ruky. Wadowice jsou staré městečko, už 1329 byly nazývány "OPPIDUM", patřily slezským Piastům a byly důležitou zastávkou na obchodní cestě mezi Krakovem, hlavním městem polského království, a Slezskem. R. 1494 je zakoupil polský král Jan Olbracht a připojil je k zemím polské koruny. Po rozdělení Polska připadly Wadowice Rakousku, které z nich učinilo okresní město typicky úředního rázu. Malý průvodce připomíná dva velké syny tohoto města: Marcin Wadowita, narozený 1567, pozdější rektor krakovské university; Emil Zegadlowicz, spisovatel tohoto století z doby mezi dvěma světovými válkami.

Prelát přichází a vyprávíme si. Říká: "Přestože náš papež odešel už 1938 do Krakova, nepřerušil kontakty s námi. Naopak. Slavil v našem kostele všechny osobní důležité události. 1946 primici. 1958 tzv. biskupskou primici. Také když se stal arcibiskupem a kardinálem, konal tu slavnostní bohoslužby. Přicházel sem

Milosti-
plné
svátky
veliko-
noční

Vám
přeje
VĚSTNÍK

prakticky každý rok. Též své padesátiny tu oslavil."

"Pak se tu cítil doma, pravda?"

"Ano. My jsme se dívali na něho jako na jednoho z nás, a on to dělal právě tak. Tak přišel samozřejmě na mé padesátileté kněžské jubileum 1977 a měl slavnostní kázání."

"Odkdy ho vlastně znáte?"

"Od roku 1932. V tom roku jsem přišel do Wadowic a vyučoval jsem ho od r. 1932 do r. 1938 na gymnasiu. Věděl jsem o něm takřka všechno. Wadowice jsou malé městečko, v němž nezůstane nic skryto a každý ví o každé zprávě. Po papežově volbě přicházelo sem mnoho novinářů a pátrali po nějakých sensacích, po nějaké skvrnce na jasném obrazu tohoto člověka. A byli zklamáni, když nedospěli k vytouženému skandálu v jeho životě, jednoduše proto, že žádný neexistuje. Určitě bych se to dověděl."

"Můžete si vzpomenout ještě na nějakou událost z Karlovy gymnasijské doby?"

"Roku 1938 měl přijet arcibiskup Sapieha na visitaci a měl být přijat také na gymnasiu. Obrátil jsem se na Karla a řekl mu: 'Připrav si nějakou řeč, ale napřed bych rád věděl, cos napsal.' Složil tedy pozdravný proslov, prohlédl jsem jej, neměl jsem žádné připomínky. Arcibiskup přišel, Karol přednesl svou řeč v aule, potom mluvil kníže Sapieha. Když jsme po slavnosti opouštěli gymnasium, vzal mě za ruku a tázal se: 'Nemohl by se ten mladík stát knězem?' Odpověděl jsem: 'Pokud je mi známo, ne.' - 'Nu, to je škoda.' - Poznamenal jsem ještě: 'V této chvíli je zcela zaujat hraním divadla u pana dr. Kotlarczyka.' - 'To je škoda,' opakoval kníže" --

"Mohli byste mi ještě povyprávět o rodině Wojtylových?"

"Když už byl Karol biskupem, dal převést pozůstatky matky a bratra z wadowického hřbitova do Krakova. Věděl jste to?"

"Ano. Navštívil jsem rodinný hrob na Rakowickém hřbitově 1. listopadu. Bylo na něm plno svící, světýlek, květin. Je to hrob matky, která zemřela 1929, bratra, zemřelého 1932, a otce, který zemřel 1941. U jména bratra je ještě napsáno: 'Sekundář všeobecné městské nemocnice v Bielsku, nar. 27.8.1906, zemř. 4.12.1932 jako oběť svého povolání; obětoval svůj mladý život nemocným lidem.'"

"Jak máte Karlova otce v paměti?" táži se. "Jaksi jsem měl vždy dojem,

že to byl starý muž."

"Ne, ne. Narodil se 1879 a zemřel roku 1941. Ale působil skutečně starším dojmem, poněvadž byl churavý a musel odejít předčasně do penze. Není divu, vždyť prodělal první světovou válku a pak sloužil u vojska v oddílu dobrovolníků, v tzv. legii."

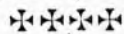
"Pak ani nebyl věkový rozdíl mezi ním a jeho paní tak velký?"

"Pět let. Jeho paní Emilia, roz. Kaczorowská, se narodila 1884. Zemřela však už v 45 letech."...

Krátce po své návštěvě ve Wadowicích čtu v tisku poznámku, že se papež 14. března 1979 na konci středeční audience obrátil na svého faráře z Wadowic a srdečně ho pozdravil. Vypravuji se ještě jednou do wadowické fary.

"Jak jste se dostal tak rychle do Říma, pane preláte?"

"Papež mi napsal, a tak jsem zkátka jel."....

Parabola o moderním člověku

Člověk dnešní doby zabloudil v poušti a bloudil po dny a noci. Přemýšlel, jak dlouho může být bez jídla a pití - věděl, že vydrží déle bez pokrmu než bez nápoje.

Nemilosrdný žár vysušil jeho útroby a dostavila se horečka. Jakmile vysílen upadl do několikahodinového spánku, zdálo se mu o vodě, datlích a pomerančích. Když vstal, potácel se dále a prožíval ještě horší muka.

Najednou uzřel oasu. "To je přelud," vzdychl, "mámení smyslů, které mě přivede k úplnému zoufalství."

Blížil se oase, ale tato nezmizela, naopak její obrysy se stávaly zřetelnější. Poutník viděl datlovníky, travu a skálu, z níž prýštel pramen.

"To mne šálí fantazie mého pološíleného mozku," řekl si bloudící. "Tak to bývá za podobných okolností. A teď slyším bublat vodu. Jistě mne šálí i můj sluch. Jak nemilosrdná je příroda!"

S těmito myšlenkami klesl poutník do písku, s tichou kletbou na rtech, jak neúprosný a zlý dovede být život.

O hodinu později ho našli dva beduiní. "Co tomu říkáš?" ptal se první. "Větve datlovníku visejí mu skoro k ústům - potřeboval jen natáhnout ruku. Vedle něho je pramen, ležel v nejkrásnější oase a zemřel hladem a žízní. Jak je to možné?"

"Byl moderní člověk," odpověděl druhý beduin. "Nevěřil...." KW.

Znáte dobře Písmo svaté?

1. ZVĚDAVOST se stala již mnohému osudnou. Které biblické postavě přinesla smrt?
 - a) Nevěřícímu Tomáši?
 - b) Lazarovi?
 - c) Ženě Lotově?
2. Jak se pomstila žena Putifarova Josefu egyptskému, když odolal jejím svodům?
 - a) Nechala ho zardousit?
 - b) Nechala ho bičovat čeledíny?
 - c) Pomluvila ho?
3. Co byl Ježíšův první zázrak?
 - a) Zmrtvýchvstání Lazara?
 - b) Proměnění vody ve víno?
 - c) Nasycení pětitisíce?
4. Kdo nazval ty, kteří ho vyhledali, "zmíjím plemenem"?
 - a) Jan Křtitel?
 - b) Hiob?
 - c) Kristus?
5. Proč byl Samaritán v Ježíšově podobenství vzorem lásky k bližnímu?
 - a) Nenáviděli Židé ode věků Samaritány?
 - b) Těšili se Samaritáni zvláštní úctě u Židů?
 - c) Byli někteří z apoštolů Samaritáni?
6. Co udělal Jidáš s penězi, za které zradil Ježíše?
 - a) Odhodil je?
 - b) Dal je chudým?
 - c) Zakopal je pod olivovým stromem?
7. Ke komu řekl Ježíš: "Ještě dnes budeš se mnou v ráji"?
 - a) K jednomu ze svých učedníků?
 - b) K své matce?
 - c) K zločinci?

1. a) Gen 19, 1-3, 15-26
 Při zničení Sodomy a Gomory deštěm
 slzy a ohněm se změnila Lotova žena
 v solný sloup, když se ohléla ne-
 dbajíc Boží přikázání.

2. c) Gen 39, 1-23
 Josef byl svými bratry prodán do
 Egypta, kde ho koupil faraónův
 dvoran Putifar, jehož žena se do
 Josefa zamilovala a chtěla ho
 svest. Jednoho dne ho chytila za
 oděv: utekl a nechal šat v její
 ruce. Žena s tímto důkazem tvr-
 díla, že ji Josef chtěl svest
 k hříchu a jeho pan ho nechal
 vsadit do vězení.

O staré košaté jabloni

Kdysi košatá, stará jablň vyrostla z malého seménka, které ale bylo zasazeno do dobré půdy; jako planka byla zušlechtěna roubováním. Mladá jablňka se obalila na jaře něžnými květy, které nesměle pěly slávu Stvořiteli. Stromek rostl, sílil a zvedal svou hlavu vždy výše k nebi, které bylo sídlem jeho Tvůrce i matky Stvořitelovi... Lidé, kteří chodili kolem, hleděli se zalíbením na jablňku, která na jaře vypadala jako bílá kytice, když v parném létě poskytovala osvěžující stín či když na podzim nabízela svá první červená sladká jablíčka.

"Jablko nespadne daleko od stromu," říkali lidé. "Je vidět, že stromek pochází z dobré odrůdy." Děti si utrhlly jablíčka a společně je s chutí snědly; unavený a žíznivý řemeslník si utrhl jablíčko pro osvěžení; stařeček zvedl spadlé jablko a pochvaloval si, jak je měkké i pro jeho zuby. Kněz si utrhl dvě jablíčka a rozhodl se, že jedno z nich položí na oltář k podzimnímu díkuvzdání za úrodu.

Stromek rostl; květů a plodů přibývalo a také těch, kdož se z něho radovali - každé živé stvoření, ať rostlinka či živoch, je stvořeno k slávě Boží.

Tak se satanu nezlíbil také náš stromek, protože lidé chválili Boha za vše co jablň skýtala. Proto poslal zlé lidi, aby stromek zmrzačili. A tak se stalo! Strom byl bezbožníky všemožně poškozen.

Přišlo několikrát jaro a jablň neměla sílu vytvořit nové květy. Lidé se zastavovali a říkali: "Co s takovým zmrzačeným stromem? Měli bychom ho vyřadit a hodit do ohně!"

3. b) Jan 2, 1-11
 Proměnění vody ve víno na svatbě v Káně Galilejské.
4. a) Mat 3, 7
 Jan Křtitel, když viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů.
5. a) Luk 10, 30-37 a Mat 5, 44
 Protože se Samaritán zachoval k přepadenému Židovi milosrdně, ačkoli Židé nenáviděli Samaritány.
6. a) Mat 27, 5
 Zahodil je dovnitř chrámu.
7. c) Luk 23, 43
 "... skutečně, říkám ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

Otiskujeme zde kapitolu "Smrt nepřichází" z knihy "Svědék z celý č.13" od Št. Pagáče, slov. publicisty. Hrdinou knihy je Bohumil Laušman, poslední předseda čs. soc. dem. strany, který v knížce sám mluví o svých osudech a neznámých událostech ze svého života. Je to svědectví člověka, který zvolil exil během druhé světové války, zúčastnil se Slovenského národního povstání, byl ministrem čs. "Košické vlády", byl zvolen na známém brněnském ském sjezdu předsedou čs. soc. demokracie, a který opustil ČSR koncem roku 1949. Byl exulantem a v exilu vydal knihy "Kdo byl vinen" a "Pravda o Slovenském národním povstání". O vánocích 1953 byl ze Salzburgu unesen do ČSSR a strávil zbytek života jako vězeň komunistů, kde prodělal řadu mučivých výsledků a týrání. Když byl po jednom z výsledků k smrti zmlácen, vynořila se mu v mysli postava jeho babičky, která ho učila modlitbě "Věřím v Boha!" Za mřížemi našel smysl svého života a vrátil se k víře svého dětství. - Nakonec dozná svému spoluvězni, Št. P., že byl otráven... (Kniha vyšla v edici "Brotherhood", New York, USA.)

Uprostřed týdne pro mne přišel strážný. Mám se dostat do kanceláře. "Tak už to začíná," pomyslel jsem si a klidně jsem kráčel schodištěm do přízemí. Dole mě čekal neznámý civil a ukázal mi rukou na dveře místnosti, do které jsem měl vstoupit. Nebyla to tentokrát kancelář "letoviska ministerstva vnitra".

Přítomnost náměstka ministra vnitra v kanceláři mě nepřekvapila. Spíše by mě překvapila jeho nepřítomnost. Chování, kterým mě přijal, nebylo tak žoviální jako když mě před několika měsíci do zámku přivázel. Nebyl ani sám jako tehdy, ale dnes se po místnosti nápadně pohybovalo několik statných civilů, kteří nevěstili nic dobrého ani svým vzhledem, ani svými očima.

Dnes už ani náměstek neskrýval svou brutalitu pod maskou usmívající se tváře, ale hned zostra na mě spustil:

"Tak, Laušmane, dnes jsme přišli z pověření soudruha ministra Baráka, abychom vás přesvědčili o tom, že nejen soudruha ministra, ale ani komunistickou stranu nebudete déle vodit za nos. Soudruh ministr ví, že jste dosud nenapsal jediného slova a neplníte požadavky na vás kladené. Tyto požadavky jsou vám známy a dnes se musíte konkrétně vyjádřit, zda je miníte splnit či zda jste se rozhodl jinak. Zároveň vám však mám oznámit, že v případě nerespektování požadavků komunistické strany a jejich představitelů, z rozhodnutí soudruha ministra a jeho nadřízených, půjde vaše rodina okamžitě zpět do vězení."

Se vším jsem počítal a na vše jsem byl připraven, ale že by opět sáhli na mou rodinu, nevinnou a bezmocnou, to mi ani ve snu nenapadlo. Nebylo tedy východiska! Náměstek nervozně přecházel okolo mě a čekal na mou od-

pověď. Když jsem se vzpamatoval z prvního šoku a sebral všechny své síly, pevně a tvrdě jsem prohlásil:

"Pan ministr Barák a nikdo z jeho představených nemá práva se mstít na mé nevinné rodině a zneužívat ji k nátlaku na mne! Otázky, na které jsem měl vypracovat odpovědi, jsou projevem největší mravní zvrhlosti a režim, který takové podlosti ode mne žádá, není hoden mé sebemenší spolupráce. Vzkazuji proto panu ministrovi, že on má nejen právo, ale i povinnost odevzdat mě prokurátorovi a scudu, aby rozhodli o mém dalším osudu."

Co následovalo bezprostředně potom, nedovedu si ještě ani dnes dobře v paměti oživit. Jen mlhavě si vzpomínám, jak se na mne všichni přítomní vrhli a jak se potom kolem mne rozprostřela už jen osvobozující tma.

Když jsem se probral z bezvědomí, nemohl jsem otevřít oči. Hrozně mě bolela celá hlava a tělo bylo jako polámané. Ležel jsem spoutaný na zemi v kaluži vody. Když zahlédli, že jsem se probral, začali do mě surově kopat. Jeden z těch kopanců mě zase na čas vysvobodil z nepředstavitelných bolestí a muk. Co bylo potom, nevím a už asi nikdy vědět nebudu. Probudil jsem se v obvazech a mučivých bolestech až na nemocničním lůžku. Otevřít jsem mohl sotva polovinu jednoho oka. Druhé bylo oteklé a bolestivé až k nevydržení. Stál u mne lékař, pravděpodobně lékař ministerstva vnitra. Když postřehl, že jsem procitl, dával mi něco sladkého k pití. Vůbec jsem nechápal, kde jsem a co se se mnou stalo. K pozornosti mě přivedla toliko lékařova slova, jimiž mně domlouval, abych se už nikdy nepokoušel o útěk a bít se s příslušníky ministerstva vnitra, neboť by to mohlo dopadnout ještě hůře.

Nemohl jsem mu odpovědět ani jediným slovem a tím méně mu vyvrátit tuto podlou lež. Oteklá ústa tomu bránila. Zpozoroval jsem však, že lékař není v místnosti sám. Náměstek ministra vnitra byl i zde na stráž! Ten, který dal pohyn, aby mě k bezvědomí zmlátili v sadistické orgii, rozšiřoval zde — ve věznici v Hradci Králové, kam mě ze "sanatoria ministerstva vnitra" zoufale zřízeného přivezli — vymyšlenou legendu o mém pokusu o útěk. Ovšem, ve věznici v Hradci Králové se nikdy nedověděli a nedovědí, koho tam tenkrát přivedli k vědomí a za jakých okolností onoho dobitého a rozmláceného člověka tam přivezli. V noci mě pak s řetězy na rukou i nohou, celého obvázaného naložili do krytého auta a odvezli do ruzyňské věznice v Praze.

Náčelník věznice, který se ještě před nedávnem tak vlídně se mnou loučil, přivítal mě hrubými nadávkami a vyhrůžkami. I on se mi snažil namluvit legendu o mém pokusu o útěk a bitce s příslušníky ministerstva vnitra. Sám tomu jistě nevěřil. Ve svém sadizmu však zacházel tak daleko, že vyhlásil, že mě za to vše ještě náležitě "kázeňsky" potrestá.

Svázaného, dobitého a těžce nemocného mě hodili na dlažbu prázdné cely, takzvané "korekce" — samotky. Podle rozkazu náčelníka jsem měl dostávat stravu jen každý třetí den. Přes hrozné bolesti jsem nezasténal. Neřinil jsem tím poskytovat blažené pocity komunistickým sadistům. S řetězy na rukou a na nohou jsem ležel té noci na holé zemi, ale ani ta nestačila zchladit mé horečkou rozpálené tělo. Jen strážný se občas přes malý zasklený otvor — kukátko — podíval letmo do cely.

b)

Druhého dne zarachotil ve dveřích mé celý klíč. Přišel náčelník věznice se svým adjutantem a vězeňským lékařem. Dozorci mi sňali s nohou řetězy, přinutili vstát a postavit se na nohy. Z rozhodnutí náčelníka mi za tři dny sejmou řetězy s rukou a pak se teprve uvidí, co a jak bude dále. V papírovém pohárku jsem dostal trochu vody. To měla být má celodenní "potrava". Zubní protézy a brýle se prý ztratily při mé bitce s příslušníky stráže a proto je ani nemám žádat. Lékař jen mlčky na mne hleděl. Odešel s náčelníkem a jeho adjutantem a dozorce zavřel celu. Zůstal jsem sám a zápasil dále s nevýslovnými bolestmi tělesnými i duševními. Vydáný na pospas zběsilosti komunistického bezpráví, očekával jsem jen poslední okamžik svého života. Vždyť už jen v brzké smrti jsem mohl očekávat své vykoupení!

Odevzdaný úplně do vůle osudu, zabloudil jsem v myšlenkách až do svého ranného dětství. Ačkoliv jsem téměř celý svůj život byl ateista, v těchto přetěžkých chvílích svého života pojednou jako bych při sobě cítil živého ducha mé dávno zemřelé babičky, která mě jako dítě tak často žehnávala . . .

Dávno vybledlé vzpomínky najednou ožily. Vzpomněl jsem si i na její slova modlitby: "Věřím v Boha . . ." Byly to velmi dávné vzpomínky! Když jsem však nyní soustředil svou mysl na babičku a na své mládí, na své dětství, a když slova její modlitby "Věřím v Boha" se jako by z nenávratna vracela do mých myšlenek, tu jsem nějak přestal cítit i bolest svého rozmláceného těla a pocítil jsem v sobě dosud nikdy nepoznanou sílu modlitby mé babičky "Věřím v Boha . . ."

★

Joga a křesťanství

Profesor Ski Kumara Swami, který přednáší na několika indických universitách, nedávno navštívil řadu evropských zemí a měl řadu zajímavých projevů. Ve své přednášce v Římě vysoce hodnotil křesťanství. Mimo jiné řekl:

» Věřím, že by bylo užitečné vnést do Indie spiritualitu křesťanskou. Nemyslím na nějaký druh synkretismu, v němž by byly sloučeny prvky myšlení křesťanského a hinduistického.

Je potřeba, aby v Indii vznikly autentické křesťanské komunity. Jejich opravdový křesťanský život by měl blahodárný vliv na jiná náboženství. »

V diskusi mu položili vysokoškoláci otázku, který byl jeho největší zážitek na cestě Evropou.

Odpověděl: » Bylo to v San Remo. Měl jsem tam konferenci. Po mé přednášce mladí ze skupiny hippies a studentů mi řekli, že by rádi zajeli do Indie. 'Proč?' otázal jsem se jich. Odpověděli: 'Chtěli bychom poznat jogu.' Opět jsem se otázal: 'Proč?' Odpověděli: 'Pomáhá k tomu, aby člověk získal klidnou mysl.' Pokračoval jsem: 'Z kterého důvodu chcete mít klidnou mysl?' Jeden z nich odpověděl: 'Poněvadž myšlenky nás mladých jsou příliš zmatené a já chci být správným hochem.' Pokynul jsem celé skupině, aby se ke mně přiblížili. Vzal jsem do rukou papír, pero a začal psát:

Indie = joga.

Joga = správný hoch.

Pak jsem psal dále: Kdo je správný hoch? Ten, který se řídí těmito pravidly: nekouří, nekonzumuje alkohol, drogy, nezneužívá dívky, má čisté myšlenky a čisté tělo.

Studenti si vzali list s tímto programem a druhého dne o něm diskutovali na universitě. »

Profesor Ski Kumara Swami pokračoval: » Druhého dne přišlo za mnou šest hochů s dvěma dívkami a hovořili jsme spolu o tom až do 2 hodin po půlnoci. Řekli mi, že z počtu 25, kteří projeví o jogu opravdu živý zájem, jen šest se rozhodlo zachovat tato pravidla. »

Dále řekl: » Je mnoho těch, kteří jogu vůbec nechápou. Jsou to ti, kteří se domnívají, že je to především jistý druh cviků. Ano, jsou zde cviky a mají svou důležitost. Ale nejdůležitější je změna života. Je naprosto nutné žít především duchovně. U nás máme různé způsoby jogy. Podobně je tomu u vás. Vy máte však jednu z největších: je to joga křesťanská, která pochází od ukřižovaného Krista. »

Co můžeme doporučit z jogy? – K duchovnímu soustředění nebo k modlitbě se máme připravovat na prvním stupni sebevýchovy pěti pozitivními ctnostmi:

1) Čistotou těla i srdce, – 2) spokojeností – tím, že nejsme poutáni věcmi ani událostmi, takže se naše spokojenost projevuje klidem, radostí, zvláštním druhem duchovního štěstí a tím, že nereagujeme na drobné životní mrzutosti a nepříjemnosti. – 3) přísnosti života – nikdy nepřekračujeme meze uváženého úsudku v myšlení, slovech ani činech. – 4) sebepoznáváním – tím, že se postupně snažíme pochopit sebe sama jako bytost i vlastní osobnost. – 5) tím, že přilneme k Božství a svěříme vlastní bytost úplně Bohu.

Yoga není a nikdy nebyla pouhou kulturou těla a ti, kteří se snaží ji takto omezovat, chovají se k ní nespravedlivě. Jako přípravu k modlitbě požaduje čistu, tělesnou relaxaci, spokojenost a radost.

Ovšem totéž doporučuje již Sv. Jan z Kříže – narozený v Itálii r. 1476. (T.Malý: Věčné téma)

**Jedno
místo na světě,
alespoň maličkou
ČÁSTEČKU,
můžeme změnit:
naše vlastní
SRDCE**

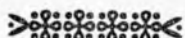
Jiní na-pomínali k trpělivosti, že se stromek časem zase vzkříší...

Jednoho jara byla jablůň přece obalena květy. To se však opět nelíbilo satanu a jeho přísluhovačům. Zmrzačený strom a aby zase nesl plody a oblažoval svými krásnými květy? Satanova smečka se vrhla na jablůňku, poškodila kůru a pokálela kmen. Lidé co šli kolem, s údivem hleděli na zohyzděný strom, ale neviděli květy a neslyšeli zpívat ptactvo v koruně.

Na podzim byla koruna jabloně plná ovoce jako dříve. Satan zuřil i s jeho smečkou - nemohli do koruny a proto snesli pod jablůň hnůj a hnilobu.

Kolemjdoucí neviděli bohatou úrodu ovoce - viděli jen to co bylo pod stromem. A tak padala zralá jablka do hnoje. Jeden kněz, který míjel jablůň, překonal odpor k zápachu, vyndal jedno jablíčko i druhé, a když je očistil, zaradoval se nad jejich čistotou, barvou a vůní, kterou nyní vynikala...

Jsou jen odpůrci Boha a jejich "přátelé" vinni, nebo padá trochu vina i na ty, kteří nechtějí vidět krásné květy, ani očistit chutné a zdravé plody a podat je dále? JKB

Libušin soud

Lidé přicházeli k Libuši, aby soudila jejich spory.

Jednou se stalo, že se dva bratři mezi sebou nepohodli. Přišli k Libuši, aby je soudila. Oba byli umínění a tvrdohlaví a žádný z nich nechtěl ustoupiti.

Libuše seděla pod košatou lípou na vyvýšeném stolci. Kolem ní se shromáždilo dvanáct nejstarších mužů mocných rodů. Také zástup lidu přišel na soud.

Oba rozvadění bratři přednesli kněžně svůj spor. Libuše všechno dobře uvážila a pak řekla, že mladší z nich má pravdu, že jemu se děje křivda.

Tu starší se velice rozhněval a vykřikl: "Tak, takové je tady právo! Hanba mužům, kterým žena vládne! Má dlouhé vlasy, ale krátký rozum. Lépe je zhynouti než snášeti takovou vládu!"

Všichni trnuli nad takovou řečí. Ale nikdo se kněžny nezastal. Když to Libuše viděla, vstala ze svého stolce a řekla: "Je tomu tak. Jsem žena a soudím jako žena. Protože vás nesoudím metlou železnou, myslíte, že málo rozumím. Vidím nyní, že potřebujete

správce přísnějšího. Vaše přání se vám vyplní. Ať si sněm zítra zvolí vojvodu. Koho zvolí, toho si já vezmu za muže."

Druhého dne se sešel sněm. Moudří kmetové prosili Libuši, aby si sama zvolila muže, který by vládl lidu. Poradila jim, aby vyhledali Přemysla z rodu Stadiců. I šli a přivedli jej na Vyšehrad. Tak se stal Přemysl knížetem. S Libuší pak šťastně panoval českému lidu. (Podle Al.Jiráska)

BERUŠKY KRISTA PÁNA (Velikonoční legenda)

Krev kanoucí z ran Pána Ježíše pod kříž nezčernala a nesechla jako lidská krev, nýbrž zůstávala čerstvá a nachová. Tvrdí lidé nevšimli si a nedbali tohoto zázraku. Teprve když krev Ježíšova na Gígotě červenala se ještě po vzkříšení Páně, najednou živočichové drobounčí hejnem jako mravenčí se objevili, kde se vzali tu se vzali, a pili krev svatou, aby nebyla vzneuctěna, až všechna zmizela.

A aj, živočiškové ti malincí, napřed zcela bílí jako sníh, zůstali již červení a to jediní ze všech živočichů celí červení jako čerstvá krev.

Jako se náhle objevili, tak i náhle zmizeli; bylo jim souzeno, aby se rozlezli do celého světa a aby žili v živné prsti posvěcující ji všude svatou krví.

Odtud objeví se vám malilinká beruška Krista Pána někdy, když rozhrábnete čerstvou prst, a zmizí v ní zas. Teprve před soudným dnem sejde se zas na jedno místo toto drobné stádo berušek Páně, aby připomenuly lidem krev Kristovu, vylitou pro lidskou spásu.

Jak Pán Ježíš stvořil skřivánka

Jednou se ubíral Pán Ježíš se svými apoštoly polem, na němž sedlák orál. Slunce pražilo, koně těžce táhli pluh. Rolníkovi kanuly krůpěje potu s čela. Pánu Ježíši bylo oráče líto. Chtěl ho potěšit. Shýbl se pro hroudu, na níž skanul pot oráčův; sevřel ji v dlaní, dýchl na ni, zobžně zahleděl se k modrému nebi - otevřel dlaně; z ní vzlétl k obloze malý ptáček. Vznášel se vysoko nad širé lány a z hrdélka tisíce perliček strásal. "Toho měj, rolníče, ku potěše." řekl přívětivě Pán.

Od té doby je skřivánek společníkem sedláků v poli pracujících.

Desinformace - politická zbraň

Arnaud de BÖRCHGRAVE, bývalý americký žurnalista, který působil v osmdesáti státech světa, bývalý zahraniční dopisovatel časopisu Newsweek, spolupracovník "Center for Strategic and International Studies" university Georgetown ve Washingtoně, podal odborný rozbor sovětské desinformační sítě a rozhodnutí podporovat teroristické akce.

Podle tohoto rozboru, zásadní rozhodnutí podporovat teroristické skupiny bylo učiněno na Tri-Kontinentální konferenci v Havaně, v r.1966. Provádění tohoto rozhodnutí bylo zahájeno v r.1968. Některým západoevropským tajným službám se podařilo získat částečnou dokumentaci již v r.1972 a v 1974 měly již absolutní jistotu o zmíněných plánech. Účelem této strategie, dohodnuté v Havaně, bylo podkopat zájem západu o země Třetího světa, destabilizovat a podvrátit západní společnost, ale současně při tom udržovat zájem západních vlád a těch, kteří ovlivňují veřejné mínění, o tzv. "mírové soužití", čili "détente".

Zmíněná desinformační síť se rozprostírá po celém světě, za účasti tajných služeb komunistických a marxistických států celého světa. Sovětská KGB, ku př. zaměstnává kolem jednoho milionu osob, z čehož asi 600 tisíc je pověřeno starat se o otázky vnitřní bezpečnosti. Pro zahraniční činnost je tedy uvolněno asi 400 tisíc zaměstnanců, agentů a jiných spolupracovníků. Podle jiných odhadů FBI v USA ze 2.800 sovětských, východoevropských a kubánských diplomatů a úředníků je jeden tisíc zapojeno v industriální špionáži. Mimo to, kolem 2.500 sovětských inženýrů a vědců navštíví - v rámci různých misí a programů - každý rok USA a mnozí z nich jsou ve službách KGB.

Jednou z hlavních direktiv KGB je příručka, která pojednává o možnostech a způsobech, jak získat pro KGB Američany a uvádí 12 kategorií zaměstnání, ve kterých by zaměstnanci, získání pro službu v KGB, mohli dodat nejceněnější informace. Na prvním místě jsou vládní zaměstnanci, kteří mají přístup k tajným dokumentům. Na druhém místě jsou žurnalisté a sdělovací prostředky vůbec. Sovětští agenti ku př. mají instrukce, aby novináře západních sdělovacích prostředků vedli k tomu, aby psali pravý opak toho, co je sovětským úmyslem a aby každého novináře, který píše o pravých sovětských úmyslech přesně, označovali za

"podněcovatele studené války" atd. Tato taktika měla v mnoha případech úspěch.

USA mají být považovány za nepřitele číslo jedna a úkolem agentů je přesvědčovat světové veřejné mínění, že Spojené státy jsou agresivní, kolonialistickou a imperialistickou mocností a že politika a cíle USA se neshlují s ambicemi Třetího světa. Dalším úkolem sov. agentů je izolovat USA od spojenců a přátel a zdiskreditovat ty, kteří s USA spolupracují.

Podle Borchgrava KGB se ve svém aktivním programu řídí principy, vyslovenými čínským filosofem Sun-tse asi před 2.500 lety, který řekl: "... bojovat, je ten nejprimitivnější způsob, jak vést válku proti nepříteli..." "lepší taktikou je 'destabilisace' a proto je nutné:

- xx Zesměšňovat všechny platné tradice v zemi protivníka
- xx Zaplést vedoucí činitele v zemi protivníka do nějaké kriminální aféry a v příhodnou dobu věc zveřejnit a "dát je na pospas jejich spoluobčanům..."
- xx Zhoršovat všemi prostředky, které jsou k dispozici, existující rozpory v zemi protivníka
- xx Pobuřovat mladé proti starým.

Podle Sun-tse: "Největším úspěchem není vyhrát sto vítězství ve sto bitvách, ale odzbrojit armády nepřitele bez boje..."

"Des-informace" je tedy zámyslné podávání falešných zpráv, aby se vyvolal chaos. K tomu Borchgrave poznamenal, že každá desinformace má v sobě zrnko pravdy. A kolem tohoto zrnka pravdy se upřede síť falešných informací. Takto připravená desinformace je mohutným nástrojem sovětské zahraniční politiky (a bezpochyby i politiky vnitřní jiných států...). - (Podle buletinu ČSNRA.)

POD SV. KŘÍŽ!

Sem, kteří úpíte, On Bůh jest —
a také kvílí.
Sem, kteří trpíte, On Bůh jest —
k vám hlavu chýlí,
sem, kteří plesáte, hle náruč
vám rozevřít,
sem, kteří klesáte, vás v Něho
ať zvedne víra,
kříž svatý klíčem jest a nebe
všem otevírá!

Čs. lidové sdružení v Rakousku (sekr.)

Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí):
Úřední hodiny a půjčování knih vždy
PRVNÍ ČTVRTEK od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v českém kostele na Rennwegu

Každou neděli a každý svátek v 7,00
a v 10 hodin. - Třetí neděli v měsíci
v 10,00 h. rytmická mše sv. -
Každou třetí neděli v 16,00 hodin
přednáška P. Dominika s filmem na
Rennwegu 63a.

Velikonoční obřady v kostele na Rennwegu:

Květná neděle, 4.dubna v 10 hodin:
svěcení kočíček (palmových ratolestí)
a čtení pašijí.

Zelený čtvrtek, 8.dubna v 19 hodin:
mše sv. s přijímáním, od 20 do 21 h.
adorace Největější svátosti.

Velký pátek, 9.dubna v 18 h obřady
se sv. přijímáním. V 19 h. křížová
cesta. Do 21 h. adorace u Božího
hrobu. Celý den půst a újma.

Bílá sobota, 10. dubna: od 6 do 18
hodin adorace u Božího hrobu. V 18,30
hodin svěcení ohně a velikonoční
svíce. V 19 hodin mše sv. s přijímáním;
potom slavnost vzkříšení
v kostele.

Boží hod, 11.dubna v 10 hodin
slavná mše sv. s kázáním za účinko-
vání sboru JSM.

Velikonoční pondělí: bohoslužby
jako v neděli.

Milí věřící, nezapomeňte v době
velikonoční na svátost pokání, abyste
mohli důstojně přijat Tělo Páně!

Mše sv. v kostele Na nábreží (Maria
am Gestade), Vídeň I.: každou neděli
a každý svátek v 8,10 h.

x V neděli 25. dubna 1982 v 10 hodin x
x oslavíme v českém kostele na Renn- x
x wegu slavnou mši sv., kterou bude x
x celebrovat J.E. arcibiskup Dr.Franz x
x JACHM, 60. VÝROČÍ ZALOŽENÍ KONGREGA- x
x CE OTCE TESTITELU P. J.Litomiským. x

První poutní pobožnost na Kaasgraben
Vídeň XIX. se koná v neděli 9.května
v 15 hodin. Další pobožnosti (od čer-
vna do října) se však konají každou
první neděli.

Letošní "5.Stadtfest" lidové strany
se pořádá v sobotu 24. dubna na
náměstí Am Hof v 1.okrese.

CO SE UDÁLO

=====

Na masopustních zábavách ORLA XV.
- na maskárním večírku i na dětském
odpoledni, se opět všichni návštěv-
níci dobře pobavili...

18.února (po zábavách) pořádala
Jednota XV. prátelecký večírek s fil-
mem...

Českovídeňská menšina oslavila
sv. Cyrila a Metoděje 14. února
v kostele Božského Spasitele na
Rennwegu za velké účasti věřících
a předních představitelů Menšinové
rady v čele s předsedou A.Nekovářem;
u oltáře byli jako vždy početní Orlo-
vé v stejnokrojích a fagulanty; ú-
činkoval sbor JSM. P. Dominik Matia-
šovský sloužil slavnou mši sv. s ká-
záním, která byla vlastně jeho ne-
oficiální mši sv. k 40. výročí kněž-
ského vysvěcení (15. února).

Dvou výročí Otce Dominika bylo
vzpomenuto na práteleckém odpoledni,
které uspořádalo Čs.lidové sdružení
a Ústředí Jednoty sv. Metoděje.
Dlouholetou blahodárnou činnost ju-
bilanta na vinici Páně snad vyjádří
slova:

Vést lid k Bohu jako cíl - žití
svého vyvolil; vždy cíli svému
věrný byl - snad se Pánu zalí-
bil?

21. února měl P. Dominik v rámci
pořadů VII. odboru JSM přednášku
na aktuální náboženské téma s filmem
- jak již po nečítaná léta každou
třetí neděli v měsíci....

700. výročí smrti bl.Anežky České

oslavil v neděli 2.března rytířský
řád křížovníků s červenou hvězdou
ve farním chrámu sv. Karla Boromej-
ského (Karlskirche). Dlouhým průvo-
dem vcházelo do svatostánku ducho-
venstvo v čele s tit.biskupem Pavlem
HNILICOU s Říma spolu s dalšími
biskupy, početní ministranti, orga-
nisace vysokoškolských studentů
v malebných historických krojích a
naši Orlové v stejnokrojích ze všech
jednot. - V přeplněném kostele mezi
návštěvníky byli vidět představitelé
rakouského veřejného života, přede-
ším předseda ÖVP, dr.Alois Mock,
zástupci Menšinové rady v čele s svým
předsedou, příslušníci českého od-
větvi řádu Maltézských rytířů... -
Biskup Hnilica v úvodním projevu vy-
líčil život blahoslavené Anežky a
vyzvedl její cnosti, pro které byla
uctívána jako světičky již za svého
života... Ve svém kázání hlavní cele-

brant nastínil epizody ze svého života: v "ČSSR" pracoval jako tovární dělník a na biskupa byl vysvěcen tajně, svůj úřad však nemohl nikdy vykonávat. Ateistický komunismus označil Hnilica jako hybnou páku největšího pronásledování křesťanů všech časů... - Při bohoslužbách byla předvedena Mozartova "Krönungsmesse" s orchestrem a velkým sborem

Svatý otec zaslal u příležitosti 700. výročí smrti bl. Anežky kardinálu Tomáškovi dopis, ve kterém povzbuzuje české katolíky k zachování jejich kulturního dědictví a jejich víry: aby opatrovali a zachovali toto dědictví a předali je nezměněné svým synům a dcerám.

(Výročí smrti bl. Anežky v roce 1932 bylo oslaveno 2. března v kostele na Rennwegu se slavnostním kázáním P. Josefa Litomiského, zakladatele kongregace Těšitelů. 13. března se konala slavnostní akademie v sále v Pelzgasse 17, který byl pro příliš velký počet návštěvníků tuze malý....

Jubilejní 85. valná hromada IV. odboru JSM se konala 28. února 1982. Mezi početnými návštěvníky jsme pozdravili předsedu MR kr. A. Nekováře, br. předsedy všech ostatních odborů JSM a starostu Orla XV., br. Bouchala. - Po smrti zasloužilého předsedy odboru, br. Rudolfa Valse, který řídil jeho osudy skoro dvacet let, byl novým předsedou zvolen br. J. Pojar, kterému k jeho novému úřadu a i celému odboru přejeme mnoho zdaru a Božího požehnání, aby zůstali i nadále tak agilní jako dosud!

POHLED OKÉNEM DO SVĚTA

ukazuje stále - vyjma několik poněkud potěšujících událostí - ponějvíce nemilé zjevy, které mají většinou začáteční písmeno S:

SKANDÁLY všeho druhu na nejrůznějších místech v nejrůznějších kruzích nejrůznějšího rozsahu

SJEZDY a) státníků a i jiných smrtelníků; dokonce i setkání česká, na kterých se však mluví německy - a které často nevedou k ničemu (sjezdy i schůzky)

SIGNÁLY které nás upozorňují na různá nebezpečí a nabádají

Všem našim milým jubilantům přejeme mnoho zdraví a Božího požehnání!

Všem našim zemřelým a všem duším v očistci věnujme naše modlitby!

Neustávejme se modlit za mír ve světě a obrácení Ruska, které šíří komunismus stále více a stále rafinovanějšími metodami! Naši hlavní starosti nemůže být větší blahobyt, ale zachování naší svobody, víry a křesťanských hodnot, po kterých se již dávno šlape - bez komunismu. Proto je třeba naší vytrvalé modlitby za mír a za dostatek dobrých a svatých sluhů Páně!

Srdečné díky za dary na tiskový fond našeho listu!

nás k ostražitosti, dokud je čas...

STATNÍ NÁVŠTĚVY, někdy skoro samozvané, starající se o SENSACI, po kterých je STATNÍ ZADLUŽENÍ ještě větší...

SATAN který v různých podobách a převlečení nás chce přelstít ještě více než dosud...

Telegraficky

Sv. otec Jan Pavel II. navštívil od 12. do 20. 2. čtyři africké země a 12. 3. Assisi (v den narození svatého Františka) -- OVP na svém sjezdě v Linzi (5. a 6. 3.) předložila svůj nový program a představila svého nového gen. tajemníka dra. M. Graffa - doufáme, že udělá stranu opět "č. 1"!